

EM2017-31
6. Nov 2017
Michael Rosing
Løsgænger

**Forespørgselsdebat om: Hvordan sikrer vi, at vi overholder vore nuværende og fremtidige lægenormeringer på sygehuse i Grønland?
(Medlem af Inatsisartut, Jens-Erik Kirkegaard, Siumut)**

Vi mangler læger i landet. Det er der ingen tvivl om. Vi mangler også pædagoger, og lærere, og maskinmestre, og mange andre fagfolk. Vi kan ganske vist til dels uddanne os ud af problemet. Men det kommer til at tage tid, lang tid. Så hvad gør vi i mellemtiden?

Vi kunne jo starte med at se på hvordan vi behandler dem der kommer til Grønland for at arbejde. Og når vi så har gjort det kan vi se på hvordan vi behandler de veluddannede grønlændere der vender hjem for at arbejde. Det vi siger til dem er i korte træk at vi gerne vil have deres arbejdskraft, men de er ikke rigtigt velkomne.

For det første går der et stykke tid inden de kan deltage i den almindelige demokratiske process. Der er en karantæne periode på 6 måneder. Det gælder både danske statsborgere og hjemvendte grønlændere som har haft adresse udenfor Grønland i forbindelse med deres uddannelse. Nu er der oven i købet tale om at forlænge den periode til mellem 2 og 7 år. Det er et meget tydeligt signal om at vi ikke ønsker deres fulde deltagelse i samfundet.

En anden ting som altid har irriteret mig er at der er en tilsvarende karantæne på jagt. Vi er stolte af at være et jægersamfund, men retten til at deltage i jagten på for eksempel rensdyr er også belagt med en 2 års karantæne. Så er det ligegyldigt om de nyankomne har haft jagttegn et andet sted i verden i årevis. Jagten, fiskeriet, og friluftslivet er nogle af de ting vi har som man ikke kan få på samme måde andre steder i verden. Det koster os ikke noget, så hvorfor skal vi begrænse tilflyttere på den måde.

En tredje ting vi er nødt til at forholde os til er at de allerfleste tilflyttere med lange uddannelser er danskere, og rigtigt mange grønlændere der kunne vende tilbage efter endt uddannelse enter tilhører det dansktalende mindretal, eller har danske ægtefæller og dansktalende børn. Deres børn kommer i en tosproget skole. Det er fint, man lærer meget ved at være i et tosproget miljø. Men hvis børnene bor her i mere end et år så skal de til afgangsprøve i grønlandsk på modersmålsniveau.

Det tager ca 4 år at lære grønlandsk, hvis der ellers findes et realistisk tilbud om undervisning der fungerer i praksis. Det gør der ikke rigtigt endnu, men det er langsomt på vej. Langt de fleste tilflyttere når ikke ud over 3 års grænsen. Så hvorfor er det at vi bliver ved med at kræve at alle lærer grønlandsk. Det er jo spild af tid for de fleste, tid der i lægernes tilfælde kunne være brugt på at behandle patienter.

Hvis vi skal opretholde det velfærdssamfund vi har i dag så kan vi ikke undvære udefrakommende arbejdskraft. Så den nemmeste måde at sørge for at vi har den arbejdskraft vi har brug for, er at overbevis dem der flytter herop om at de skal blive boende i længere tid. Og at overbevise de grønlændere der har valgt at bosætte sig et andet sted om at de skal komme hjem. Det gør man ved at sørge for at de føler sig velkomne. De ting jeg har påpeget her kan man se som små ting, det er de måske også enkeltvis. Men tilsammen giver de det klare indtryk at udefrakommende arbejdskraft er et nødvendigt onde, men de er ikke rigtigt velkomne. Det skal vi ændre på.

Tak for en god debat